

Diego Ares, clave

Estudià piano amb Aleksandras Jurgelionis i Aldona Dvarionaitė. Als catorze anys Pilar Cancio el va iniciar en l'estudi del clavicèmbal. A partir del 2002 va seguir la formació al Conservatori Reial de la Haia amb Jacques Ogg i amb Richard Egarr a Amsterdam. Entre el 2004 i el 2010 estudià a l'Schola Cantorum Basiliensis (Suïssa); i posteriorment va perfeccionar la tècnica amb les clavicembalistes Carmen Schibili i Genoveva Gálvez.

Ha ofert recitals per tot Europa i al Japó. Ha enregistrat per a Columna Música, Pan Classics i Harmonia Mundi. També ha impartit classes al Conservatori Superior de Trossingen (Alemanya) i a l'Acadèmia d'Estiu de Gstaad (Suïssa).

Casal Quartett

Fundat el 1996, va rebre formació del Carmina Quartet a Zuric, de l'Alban Berg Quartet a Colònia i de Walter Levin a Basilea. Ja ha ofert més de 1.700 concerts. El quartet ha col·laborat amb músics del renom de Martha Argerich, Clemens Hagen, Sol Gabetta, Emma Kirkby, Benjamin Schmid, Maurice Steger, Marcelo Nisinman, Christoph Prégardien, Khatia Buniatishvili, Gautier Capuçon, Tzimon Barto i Fazil Say, entre d'altres.

Des del 2008, l'aprofundiment en el coneixement dels instruments de l'època del lutier Jacobus Stainer (al voltant del 1650) i la recerca sobre la música del segle XVIII culminà en els dos CD *Birth of the string quartet*, que va rebre les millors lloances de la crítica internacional. Juntament amb la seva tercera producció, *Genesis* –set quartets de corda de Franz Xaver Richter, compositor del 1757–, la formació ha guanyat el premi Echo Klassik (edicions 2010 i 2015), el Pizzikato Award, Diapason Découverte i el Diapason d'Or. El quartet ha estat nominat tres vegades al premi ICMA-Award, Deutsche Schallplattenpreis i American Grammy. El 2017, el seu CD en col·laboració amb el clarinetista Sebastian Manz va suposar el tercer Echo Klassik per al Casal Quartett, concedit per la crítica alemanya.

Els quatre músics conceben el quartet de corda com una de les formacions més versàtils de la música, igualment vàlida per al segle XVII com per al tango nou, el jazz i les obres contemporànies més recents. Concepció que orienta la seva programació que proposa en tots els festivals i concerts en què participa, tant a Alemanya com a Suïssa. El seu repertori abasta des de les primeres obres del segle XVII fins a la música contemporània dels compositors Dieter Ammann, Peteris Vasks o Krzysztof Penderecki, amb qui el quartet col·labora estretament.

Entre els trets d'identitat del Casal Quartett figuren projectes per a joves músics, així com concerts comentats, que permeten crear un diàleg viu entre tradició i innovació.

També et pot interessar

Palau Cambra – Itinerari Obertura
Dijous 31 de gener de 2019–20h
Sala de Concerts

Preu: 35 euros

Trio Wanderer
Vincent Coq, piano
Jean-Marc Phillips-Varjabédian, violí
Raphaël Pidoux, violoncel

F. Schubert: *Trio núm. 1, en Si b major, op. 99, D. 898* i *Trio núm. 2, en Mi b major, op. 100, D. 929*

Amb la col·laboració de:

Troba'ns a:

www.palaumusica.cat

B 105-2019

Diego Ares & Casal Quartett

El pare Soler: la recuperació del so original

Palau Cambra

Dilluns, 21 de gener de 2019–20h

Petit Palau

Programa

Diego Ares, clave
Casal Quartett
Felix Froschhammer, violí. Rachel Späth, violí. Markus Fleck, viola i Andreas Fleck, violoncel

I

Antoni Soler (1729-1783)
Quintet en Fa major núm. 2, R. 225/2 23’
Cantabile con moto
Minuetto
Allegro

Durada de la pausa: 10 minuts

II

Antoni Soler
Sonata en La menor, R. 118 4’

Rafael Anglès (1730-1816)
Ària en Re menor 4’

Josep Freixanet (1730?-1762?)
Sonata en La major 3’

Josep Gallés (1758-1836)
Sonata en Do menor núm. 3 6’

Mateu Ferrer (1788-1864)
Sonata en Re major 4’

Felipe Rodríguez (1760-1815)
Rondó en Si bemoll major 2’

Narcís Casanoves (1747-1799)
Sonata en Fa major 4’

Durada de la pausa: 10 minuts

III

Antoni Soler
Quintet en Sol menor núm. 6, R. 225/6 23’
Andante con sordina
Minuetto
Rondo. Andante con moto

Concert amb la col·laboració de la Fundació March, per commemorar el mític concert al Palau de la Música Catalana el 24 de maig de 1936, a càrrec de Joan Gibert Camins i el Quartet Ibèric, que va ser clau en el procés de recuperació de la cultura musical catalana.

“*Les bestioles ho faran per tu, si et mors rai! La roda dentada autosuficient funciona amb independència de l’error*”

Màrius Sampere
Dèmens, 2017

Comentari

Antoni Soler (Olot, 1729-San Lorenzo de El Escorial, 1783), més conegut com el “pare Soler”, es va formar a l’Escolania de Montserrat. Amb el temps Soler esdevindrà un dels músics més prominents de la península Ibèrica del segle XVIII. A aquesta formació motserratina cal afegir els anys d’estudi a Madrid amb dos grans mestres: Domenico Scarlatti i José de Nebra.

Els *Sis quintets per a instruments d’arc i orgue o clavicèmbal obligat* és una de les grans obres d’aquest monjo jerònim que desenvolupà la carrera com a mestre de capella i organista a San Lorenzo de El Escorial. Durant la tardor-hivern la cort hi feia estada. El talent com a organista i clavecinista de Soler va fer que el rei el designés mestre de l’infant Gabriel. És molt probable que aquests *Quintets* s’haguessin escrit per inaugurar la Casita de Arriba o del Infante que Juan de Villanueva va construir durant el 1767-1772 per a l’infant Gabriel. Aquesta edificació era una petita sala d’audicions amb un saló circular i amb un pis superior on tocaven els músics. Per tant, és fàcil pensar que Soler, inspirant-se en aquesta sala, escrigués el grup de quintets. L’estil preclàssic d’aquesta obra és d’un gran refinament. Hi ha temps molts diversos, tot i que sempre s’hi inclou un *minuetto* i es pot escoltar una clara influència italiana, molt present a tota la Península durant la segona meitat del segle XVIII. D’escriptura concertant, densa i brillant, amb figuracions fulgurants, és un conjunt de música que reclama virtuosisme. Soler dedica al teclat veritables moments solistes. A part de la gran quantitat i varietat d’obra sacra que compongué, la música instrumental, sobretot les cent quaranta *Sonates per a clavicèmbal* obtingueren una gran acceptació i avui són un element molt viu del repertori.

Molts músics peninsulars, paral·lelament al seu ofici de mestres de capella i organistes, van escriure obres per a teclat. La selecció de peces del programa d’avui és, de fet, una magnífica oportunitat per resseguir l’evolució de la sonata per a teclat. L’estil de Rafael Anglès (1730-1816) ens recordarà Haydn i va ser un dels primers a escriure sonates bitemàtiques ternàries. Freixanet té un estil molt proper al del pare Soler. Només se’n conserven tres *Sonates*, dues d’estructura bipartida i la tercera és un model molt primerenc de tripartició i bitematisme dins d’aquest gènere. Josep Gallès (1758-1836) fou un compositor que Pedrell va tenir amb molta estima que compongué sonates molt notables –Joaquim Nin, n’inclogué sis a l’edició parisenca del 1929. Mateu Ferrer Oller (1788-1864), un músic destacadíssim que substituirà Ramon Carnicer en la direcció musical del Teatre de la Santa Creu, grandíssim organista i improvisador, dedicà també obres al clave. Felipe Rodríguez (1760-1815) escrigué quinze Sonates amb estructura tripartida i es formà a Montserrat amb Anselm Viola i Narcís Casanoves (1747-1799), de qui escoltarem una obra molt característica del seu estil despullat, amb pocs mitjans però de gran refinament i expressivitat. Felipe Rodríguez (1760-1815), un altre deixeble de Montserrat, en aquest cas dels mestres Viola i Casanoves, evidencia un estil proper a Haydn en les seves quinze *Sonates per a teclat d’estructura tripartida*.

Xavier Paset, crític musical del «Diari de Girona»